

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

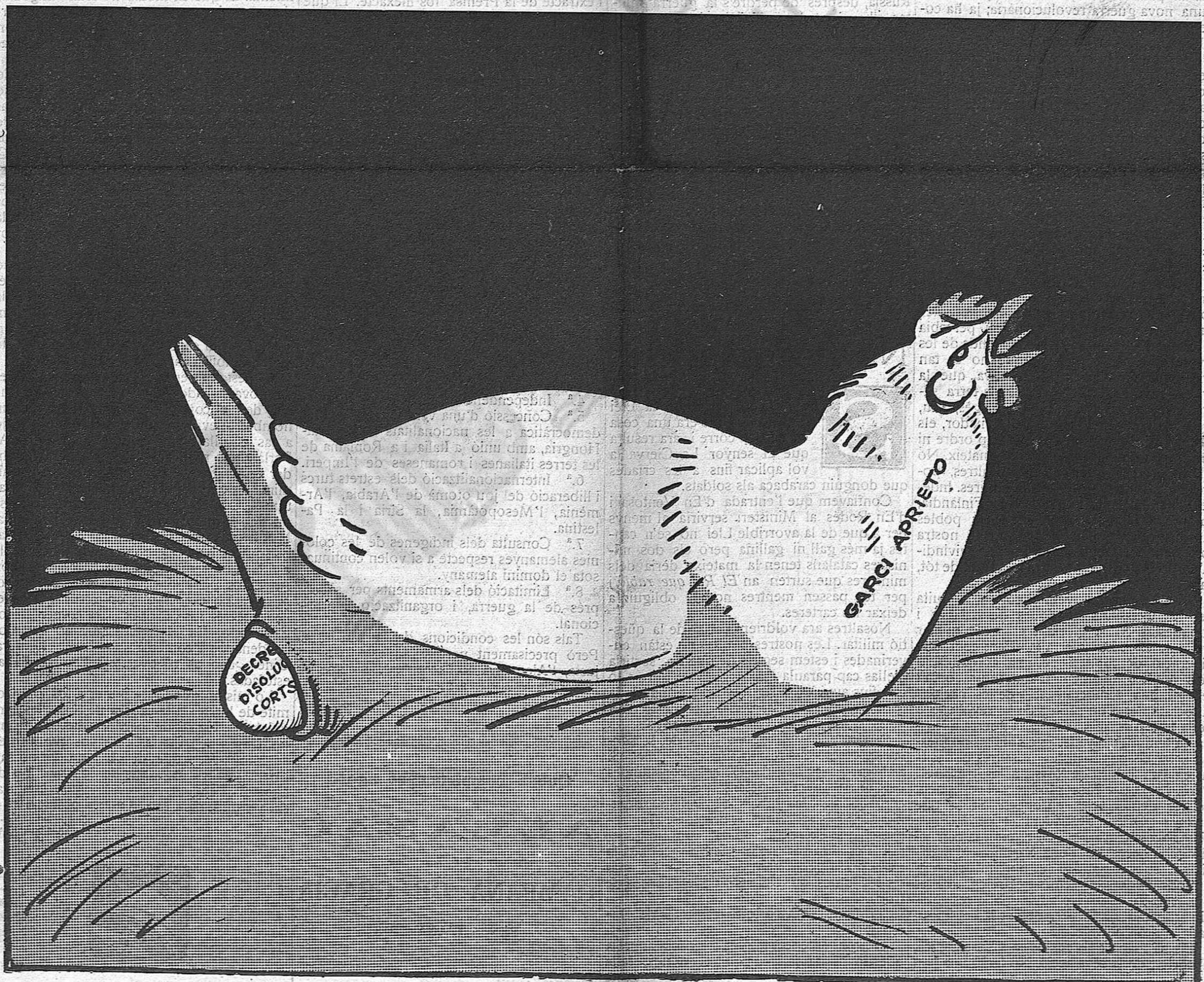
(Antiga casa L. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO A 4115.—BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

El Ko-ko-ro-ko de la gallina

—Es ben trist!... Tant que'm costa de fer-lo, i després pot-ser els altres se'l menjaràn

La República de Finlàndia

L'Europa compta amb un Estat més. La democràcia compta amb una nova República. La llunyana Finlàndia, tota sola allà al nord, entre neu i glaç, s'ha redreçat noblement damunt la Rússia i davant el món, i ha proclamat la seva independència nacional sota la forma de govern republicà.

La lliberació de Finlàndia constitueix alhora un triomf dels principis nacionalistes i dels principis democràtics. En virtut dels drets de la nacionalitat, la Finlàndia s'ha separat de la Rússia i s'ha declarat independent. I en virtut dels drets de l'home, s'ha constituït en República i es prepara a adoptar la Constitució política més avançada i més lliure de la terra.

Hi ha tot un símbol noble i bellíssim en la proclamació finlandesa. Aquesta proclamació senyala el camí de l'evolució futura dels Estats, evolució que la gran guerra ha vingut a fer més ràpida i segura. Els vells Estats cauen i les velles tiranies s'ensorren. El món camina cap a les grans llibertats: llibertat nacional, llibertat individual. I per a fer efectives i plenes aquestes dues llibertats cal l'imperi de la justícia social, que ja va acostant-se.

La República de Finlàndia és la florida de l'ametller que anuncia el bon temps en mig dels grans freds de l'hivernada.

BREST-LITOWSK

Quan escrivim, han tornat a reprendre les conferències per a la pau a Brest-Litowsk. Aquesta pau que el món encara no creu plenament arribi a tenir realitat! Ja corre que els diàlegs de russos i alemanys no tenen la cordialitat primera; ja s'parla de la possibilitat d'una nova guerra revolucionària; ja ha corregut com una esperança de recuperar l'aliat perdut per les nacions aliades.

I bé, amics que heu recriminat—jo el primer—la decisió pacifista de Rússia i la seva secessió de les democràcies occidentals, si ara reprenem la guerra declarant-la revolucionària, com justificariem les nostres passades recriminacions? No hauriem de confessar havien permanescut els maximalistes dins d'una òrbita que era tota la seva llei espiritual? No cantariem, aleshores, la magnificència revolucionària dels russos, que després de passar per totes les dolçors de la pau tastada, tombaven altra volta en la tragèdia, acceptada amb plenitud de voluntat i de meditació?

Confesso que, encara que alguna vegada emportat per l'escriptura l'hagi manifestada, no he sentit repulsió pels maximalistes. Rebutjava la seva adhesió a la pau, percebia la joia de l'espectacle de la més fonda de les revolucions. Més fonda, perquè no és tan lírica, ni romàntica, ni decorativa, que la pròpia revolució francesa. Pren la terra sagrada que ha estat la seva vida, pagès; i tu, metalúrgic, les fundicions; i tu, teixidor, els telers; i tu, soldat, no obeeixis cap ordre ni jerarquia que no vingui de tu mateix. No n'hi ha prou i segueix dient: Vosaltres, pobles de la Rússia, sigueu també lliures. Independent Polònia, independent Finlàndia, autònoma Ucraïna, i els mateixos pobles invadits que triïn si volen seguir la nostra sort o la dels nous ocupants que reivindiquen drets genealògics. I per damunt de tot, l'arc de l'Aliança, la pau.

Nosaltres no posavem el cor en la lluita per les vicissituds bèl·liques de batalles i conquestes. Ni la glòria ni el profit militar ens interessa. La guerra la veiem com una lliberació del militarisme, una aproximació dels pobles, fonament d'una futura unitat federal, una democratització de les nacions autocràtiques i un pròleg de la revolució o de la transformació social. La guerra a Rússia, la tenim guanyada. Si els aliats poguessin xafar els imperialistes, nosaltres ni desitjariem un retorn de Rússia a les trinxeres. Però, i si la pau russa produeix el vèncer de les democràcies europees? Si lo que guanya l'Orient, l'Occident el perd? Si la victòria alemanya posa en el món la convenció de la necessitat d'una organització autoritària, subordinant-se les multituds als omnimodis poders directores i extreient d'elles una força bèl·lica? No vindria la restauració autocràtica a Rússia, obeint la llei imposada al món pels germànics?

Els ha mancat als russos la visió sintètica, històrica, de la seva acció. No faran una pau

democràtica, sinó una pau conservadora de la revolució, acceptant-la per miopia d'homes que senten més el moment que l'avenir, lo parcelari que el conjunt, lo pròxim que lo llunyà. Se'ls pledeja la major eficàcia de l'autoritat o de la llibertat. Rússia llibertària, apareixerà vençuda, trocejada, dispersa la seva ànima i en pugna sangnanta els seus troços. L'imperi se redreçarà vencedor, ampli i homogeni, dient a Rússia: «Us varem donar la pau que us va permetre consolidar el govern revolucionari. Subordineu-vos, doncs, a la nostra voluntat.» I aleshores a Rússia, després de perdre's la guerra militar, s'haurà perdut també l'espiritual.

El lloc dels antimilitaristes és a les trinxeres franceses—va dir un lleonari nostre, En Ferrés Costa. Ara hi és també el del revolucionari. El triomf d'Alemanya produiria el triomf a l'Europa de tots els autoritarismes. Els pobles creurien i les imposarien, amb la força i la disciplina. El vèncer de l'Alemanya seria el del desarmament i la democràcia. La guerra seria—serà, perquè hi tenim una fe fanàtica—el pròleg de la Social. Els soldats, després d'haver passat pel dolor, voldran aconseguir el benestar.

I això és lo que no han vist els revolucionaris russos i lo que ara se dilucida a Brest-Litowsk.

PARADOX

No ho entenem

SEMBLAVA que això de la Llei de Jurisdiccions era una cosa deixada ja corra i ara resulta que el senyor La Cierva la vol aplicar fins a les criades que donguin carabaça als soldats.

Confíem que l'entrada d'En Ventosa i d'En Rodés al Ministeri serviria al menys per a que de la avorrible Llei no se'n cantés ja més gall ni gallina però els dos ministres catalans tenen la mateixa dèria dels ministres que surten an *El Rei que rabió* i per tot passen mentre no els obliguin a deixar les carteres.

Nosaltres ara voldriem parlar de la qüestió militar. Les nostres plomes no estan enverinades i estem segurs de que no sortiria d'elles cap paraula que pogués ofendre a lo que fins avui havia sigut el braç armat de la pàtria, però que aviat seria, pel desig d'alguns, la ninyera dels governs espanyols.

Sentim el desig d'ocupar-nos de la *sar-gentada* però ens resulta una cosa difícil. Si alabem les Junes de Defensa constituïdes pels oficials hem de defensar, com a lògica conseqüència, les Junes de Defensa organitzades pels sargentos i brigades. Tan representa al exercit un soldat com un general. Per altra part no'ns sembla acertada la mida presa pel govern disolguent a les males les Junes de Defensa de les classes de tropa, ens ha de doldre que la mida no s'hagi fet extensiva a totes les Junes de Defensa.

O no hi entenem ni gota o en tota aquesta qüestió hi ha falta d'equitat en uns, falta

d'energia en altres i, sobre tot, inconsciència i debilitat en el Govern.

Però, ja ho diuen la gent dels quartels: «Manda quien manda y cartuchera en el cañón».

JEPH DE JESPU

El discurs de Lloyd George

DAVANT els delegats de les Trade-Unions o sindicats obrers anglesos, el primer ministre anglès, l'admirable Lloyd George va pronunciar el dia 5 d'aquest mes un trascendental discurs, en el qual va fixar els objectius de guerra i les condicions de pau per part de la Gran Bretanya. I podem considerar que aqueixos objectius i aqueixes condicions són les de tots els Estats aliats.

De cop, per la lectura dels extractes telegràfics que del discurs de Lloyd George va publicar la Premsa, semblava que el primer ministre anglès realitzava un acte previ per a poder entrar la Entente en negociacions de pau amb els imperis centrals. Feia l'efecte que Lloyd George, en nom dels aliats, formulava les condicions, a fi de donar lloc a la contesta del grup contrari, venint després del regateig, que significava la entrada pel camí de negociacions, directes o indirectes.

Però la lectura del discurs íntegre modificà aquesta primera impressió. No és que l'extracte de la Premsa fos inexacte. El que hi ha és que en el discurs íntegre un home pot apreciar millor el to de les paraules de l'orador. I aquest to és el d'un lord que no creu que l'Alemanya, cap de la coalició imperial, accepti, avui per avui, les condicions justíssimes i alhora moderades exposades en el discurs. Més aviat fa l'efecte que Lloyd George procura suavitzar les condicions de pau per a l'Austria-Hongria, amb l'objecte de veure si aquesta, que no es sent amb forces per a continuar la guerra, es decideix a obrar pel seu compte, acceptant en principi les condicions dels aliats i iniciant així la seva separació de l'Alemanya.

Quines són les condicions de pau formulades per Lloyd George? Heu-vos-les aquí:

- 1.ª Restauració política, territorial i econòmica completa de Bèlgica, amb reparació dels danys causats.
- 2.ª Evacuació, de part dels imperials, de tots els terrenes invadits.
- 3.ª Restitució de l'Alsàcia-Lorena a França.
- 4.ª Independència i unitat de la Polònia.
- 5.ª Concessió d'una veritable autonomia democràtica a les nacionalitats de Austria-Hongria, amb unió a Itàlia i a Romania de les terres italianes i romaneses de l'Imperi.
- 6.ª Internacionalització dels estrets turcs i lliberació del jou otomà de l'Arabia, l'Armènia, l'Mesopotàmia, la Siria i la Palestina.
- 7.ª Consulta dels indígenes de les colònies alemanyes respecte a si volen continuar sota el domini alemany.
- 8.ª Limitació dels armaments per a després de la guerra, i organització internacional.

Tals són les condicions de la pau justa. Però precisament perquè aquesta pau és justa, l'Alemanya no l'acceptarà, mentre el poder de les seves armes no sigui aixafat.

FULMEN

Queda completament agotat

ALMANAC

DE LA

CAMPANA DE GRACIA

PER A L'ANY 1918

Preelectoral

O nos cansaremos de ponderar, de exagerar si cabe, la importancia y la trascendencia de las vinientes elecciones. Casi siempre las elecciones son en España

una burda farsa. La farándula llega en su carreta pintarrajeada. Arlequín monta su tablado. Histriones e histrionisas, danzantes y danzaderas se dislocan y descoyuntan en horrendas piruetas. *Plaudite cives*. Aplaudid, tontainas. La ciudad alegre, hambrienta y confiada ríe o enseña el teclado, que no es lo mismo. Enseña los dientes amarillos a los candidatos hablarines y sinvergüenzas. Estos bracean y nalguean, alzan la pierna y la falda para gustar más. Prometen mucho con la decidida intención de no dar nada. Prometen la Osa y las Siete Cabritas para no dar después ni los buenos días.

Ahora bien. Esta comedia va a acabar. El género chico electoral y teatral sufren una crisis aguda. El sol no va a salir más por la Puerta del Jem. A la fábrica de chistes y de actas se le ha terminado el vapor. La España de Romanones y de Muñoz Seca mueren a la vez. Que las entierren juntas.

En adelante habrá que vivir con seriedad, con dignidad, con intensidad. Habrá que vivir con sinceridad y con verdad. El hambre lo impone. La guerra obliga. El que pueda reír con las tripas llenas de viento, que ría. El que pueda bailar sobre la Europa encharcada de sangre y de lágrimas, que baile, que baile. El que pueda mentir en presencia de la muerte y de la fatalidad, que mienta. El que en medio de estas tragedias shakespearianas y sofoclianas se sienta personaje de Muñoz Seca, a la alcantarilla con él, porque no es más que una rata alcantarillera.

El Parlamento, si ha de continuar siendo lo que ha sido hasta ahora, más vale que no se abra. Más vale alquilarlo o volarlo. Tramar contra él una segunda conspiración de la pólvora. Un barril de dinamita en los cimientos del edificio, y patas arriba. O vendérselo a un chalán para cuadras. Habiendo allí caballos o animales de baste, nadie echaría de menos a la mayoría, a los legisladores que han legislado toda su vida con las patas, que no han sabido emitir por la garganta más que rebuznos.

El nuevo Parlamento no puede ser, como el antiguo, una engañifa. No puede ser el templo de la mentira, de la trampa y de la farsa. No puede ser un antro de fulleros, ni un foyer de prostitutas. No puede ser un semillero del cogotismo, ni la almacén de la germanofilia cavernaria y troglodítica.

¿No estamos en época de renovación? Pues a renovarse todo Dios, o a morir. A cambiar de piel como las culebras. A hacerse un hombre nuevo y a cargarse el hombre viejo a las costillas, y de cabeza al retrete. Al Parlamento renovador no se pueden mandar estantiguas. Los viejos, por muy eminentes que sean, al muladar. Fuera, «patums». Con muchas y muy ilustres canas se puede ser muy burro y no servir para nada. Nos hemos quedado viendo visiones al saber que se proyecta poner a Guimerá en la candidatura republicana de Barcelona. Don Angel es un eminente dramaturgo. Pero, ¿qué va a hacer en el Congreso? ¿Qué tienen que ver los calzones para comer trigo? Está visto. En el republicanismo estamos condenados a comedia perpétua. Guimerá, Giner. ¿Eso es renovación? Eso son habas estofadas.

Lo mismo que lo de poner a los del Comité de huelga a la cabeza de todas las candidaturas. Ganas de perder actas. Es decir, no. Ganas de ganarlas los vivos que van en su compañía, y que de otro modo no saldrían. ¡Manes sagrados de los mártires de agosto! Para eso disteis la vida, criaturas sin ventura, para eso. ¡Guerra política!

ANGEL SAMBLANCAT

Abans del sermó

— Mossèn Josep, guardi's de dir-los que al Infern hi ha foc. Tots voldrien anar-hi i vostè perdria la parroquia.

del favoritisme; a continuació una renglera d'ex i al final tres etc... Giro full i veig la biografia d'aquell polític, acompanyada d'una sentida nota necrològica. Era l'home més bo que Déu havia posat a la terra. No havia fet mai cap mal a ningú.
D'això se'n diu la comedia humana.

FERMI PALAU

E'T-AQUI que hi havia un senyor molt acabat de Barcelona, que a les riqueses unia una fe absoluta i una religiositat exemplar.

L'home no hi faltava un dia a missa, ni deixava de confessar i combregar cada diumenge i totes les festes senyalades.

Persona aixís cercà com és natural un director espiritual (els catòlics, com els bens, necessiten pastor) i el trobà, en mossèn Climent, un capellà humil que amb la pobre missa, els tristos emoluments dels sermons i lo poc que donen els enterros, mantenia a sa majordona i a tres nebodes. I mireu si és gros el cas: elles menjaven poc i treballaven molt, però el certus és que estaven vermelles i rodones com quatre pomes, sobre tot rodones. En la parroquia se deia que mossèn Climent no atrevint-se a fer el miracle dels pans i els peixos feia el miracle de la sardina. Santa humilitat!

Doncs sí, l'acabat senyor de Barcelona prengué per director espiritual a mossèn Climent conforme ja s'ha dit i un dia tingué de confessar-li posat de genollons i amb la mà al pit, que si la carn és flaca, la seva a més de flaca era incendiària i incendiària; que havia abusat amb sen amor el cor de una cantarina de l'Edèn, però que all' ell també cremava en la mateixa flama.

Mossèn Climent li feu un sermó molt llarg i li donà l'absolució. Després se trobaren al carrer i el paisà digué al clergue:

— Mossèn Climent, hem de parlar.

— Vostè dirà.

— Jo tinc moltes dispeses.

— I molts diners.

— Veurà. Al fer els capitols amb la pròpia, vull dir la muller, vull dir la llegítima esposa, com que jo no'm fiava d'ella ni ella de mi, contractarem que per a vendre i comprar i especialment per a retirar diners de les banques serien necessàries les firmes de tots dos.

— I bé?

— Es que jo necessito pasta per una cosa secreta. Ja la sab?

— Jo?

— Si home, acabo de confessar-li.

— Quan un sacerdot surt de la gàbia no's recorda de res.

— Al amic aleshores. Tinc una maturrangueta. Sab, Climent? Necessito cinc mil duros.

— Són molts diners.

— Posi l'interés que vulgui. Els necessito.

— Miraré de trobar-los.

I els trobà.

L'escena se repetí varies vegades. Ara mil, ara dos mil, el compte arribà als seixanta i aleshores el senyor acabat tingué un atac de feridura.

La família com és natural corregué primer a casa el metge i desseguida al domicili del director espiritual. Perquè fet i fumat la gent és aixís: primer el còs i després l'ànima. Pecadors més que pecadors!

El metge digué:

— Senyors no hi ha res a fer. Se'n va.

I el director espiritual:

— Bony! vui dir: Déu nostre senyor: I els meus diners?

Després de veure el malalt, anà a trobar al fill i tingueren aquesta conversa:

— Pepe, tinc de parlar-te.

— Vostè dirà, mossèn Climent.

— Ai, fill meu! Sabràs que ton pare me deu una suma respectable.

— Vuu o mort s'arreglarà. Els negocis són negocis. Ell té per respondre.

— Es que jo no tinc papers.

SONATA XXXIX

PA m'agradaria parlar de la terrible revolució dels brigades i sargentos, però diu que el rabios senyor ministre de la guerra vol enredar en la xarxa de la llei de Jurisdiccions a tots els que hi diguin la seva, i com que'l crec molt capàs de fer-ho, faré muts i a la gàbia. An els ximplers que no han volgut jurar la Constitució, i als quals han deixat de paisà al mig del carrer, sense un pa a la post, els hi queda el remei per a fer-se passar la rabia de cantar:

*Porque un muchachuelo
Robó un solo huevo
Al sol bambolea,
Y otro se pasea
Con cien mil delitos.
Cuando pitos flautas
Cuando flautas pitos.*

I es un dir que'ls hi queda aquest remei, perquè les Juntas i el Cierva podrien enfadar-se pensant que lo dels delictes va per ells, i desenvainant el glavi de la llei, abans anomenada, (ees!) clavar-los-hi punyalada traïdora enviant-los a presiri o allà on fos.

Per cert, que tant En Rodés com En Ventosa m'han donat un desengany: jo em pensava que lo primer que proposarien al vestir-se la casaca de ministre, fóra la derogació de la... ees! Però, ca, no sé pas que hi veia! Devia estar terbol, jo. Ja m'agradaria veure que responen al Congrés, si mai hi ha Cortis, quan algú els hi preguntí:

— I doncs, senyors Papitus, vull dir senyors ministres, que s'han fet aquelles indignacions?

— En «Serafin el Pinturero» ja sé que contestarà, m'hi jugo un peix:

*La camisa de la Lola
un chulo se la llevo.*

A l'Ajuntament ja han fet el cartipaç i ja s'han rifat al pobre Vila Marieges. Ell volia anar a la Comissió d'Aixamplis i els al'liats li han fallat. Vatúa el món, i tot just comencen! Me temo que no acabi tenint raó En Durán, que diu allò dels alarbs d'esperar sentat a la porta de sa tenda a que passin els cadavres dels seus enemics. De moment ja n'ha passat un, el del pobre Vila.

Els de la «Lliga» comencen a viatjar els seus productes nacionalistes per tota l'Espanya; fins el pobre Puig i Alfonso ha estat mobilitzat. M'agradaria sentir-lo fent discursos a Palència o a Sevilla. Veurem que en sortirà de tot això. Ara diuen que volen pre-

sentar candidatura a Madrid. Vaja, homes! Que s'hi presenti En Cambó si és tan valent. Ara, que amb això que s'han inventat d'anar a la una amb els mauristes, pot-ser donguin algún disgust a més de quatre.

Lo que sí m'ha fet gràcia és la pensada dels radicals d'elegir diputat an En Guimerà. No hi ha dret. Que no tenen cap «Toribio» per a fer-li fer el beneit, que volen agafar-se a don Angel? Estic segur de que aquest no's deixarà enredar. Si desgraciadament no fós aixís, si l'arrencaven del carrer d'En Petritxol, del Continental i dels teatres per a fer-li fer de macarot de proa del navili del partit radical, m'acabaria de convèncer de que són gent sense consciència i sense cap amor a la nostra terra. No està per a aquestes coses ja don Angel, quedi per a vosaltres, Lerroux i Cambó; an ell deixeu-lo que prengui el sol per les Rambles.

Apa, bevem.

MORITZ XLII

A UN DELS NOUS

Per fi del teu bell ideal toques la realització... Vaja, ja has pres possessió del càrrec de concejal.

Ara, a esmolar-te les dents a veure si aviat les claves. No és això lo que anhelaves?

Doncs, arriba, noi; ja ho tens. Ciutadà d'escàs valor, al rebre el vot de les masses, prens un nou barnís i passes a sè un *Ilustre Señor*.

Ja no ets aquell pobre diable que, dejí de lletres i arts, feies sempre, en totes parts, el paper més lamentable.

Ara tutesges les ciències i, amparat pels precedents, tens tots els coneixements i totes les competències.

Els cabals de la ciutat, els problemes hisendístics, els higièncs, els artístics, l'ordre, la seguretat, els drets de la tradició, la nostra història preclara...

tot queda entregat desde ara a la teva discreció. Tu faràs, tu desfaràs, tu diràs, breu i concís:

— Aquí poseu-hi un pedric, allí convé obrir-hi un pas; que empedrin aquest carré, en aquell hi vull un pont, aquí instaleu-m'hi una font amb dos brocs que ragin bé.

Tu daràs bonos als pobres i als amics, si hi ha ocasió; tu faràs la recepció de cloaques i altres obres;

tu decretaràs si els llums s'han d'encendre o apagat i tu, en fi, posaràs mà en brigades i consums.

I, això apart, quina munió d'ocupacions imprevistes!... Pourparlers amb contractistes, «terrenos» del Guinardó, expropiacions complicades, «xocs» amb les grans companyies, inspeccions de canyerries, visites, banquets, forades, subastes de totes menes, convenis dels agremiats, mataderos, drets, mercats i la mar i ses arenas.....

Amb tantes coses posades baix el teu ull vigilant, no cal dir com aniran, si tens xiripa i no bades. I tu no badaràs; no, doncs, si bé és cert que ets un ase, en quant a... mirar per casa, vas a sortir un Salomó.

Ta planeta està ja escrita i ella et diu ben clarament que havent sembrat puntualment no't pot faltar la collita.

Això sí, model d'edils, amb l'afany que a collir vas, ail, quantes nits somniaràs que t'empaiten els civils!...

C. GUMA

ESPURNES

El poble està de festa. Dues bandes de musica van voltant pels carrers, que apareixen engarlandats i amb arcs de triomf.

Se fa un homenatge a un mil·lionari, fill del poble, que va anar a Amèrica, ja de jove, fastiguejat del viure, puig tot-hom el tenia per un home pervers i malvat (en realitat ho era). Alguns dels que l'havien maleït més de cent voltes, el dia de l'homenatge (homenatge als diners) li fan tota mena d'obsequis per veure, indubtablement, si cau alguna cosa. No falta, emperò, algun honrat treballador que pensa que Déu fa ben poca justícia, a vegades.

Aquest cas me recorda aquelles paraules que sento a dir als vells: «Tants diners tens, tant vals».

Agafa el diari. Tota la primera plana està ocupada per una gran esquela mortuòria. Després del nom i cognoms del mort, que corresponen a un polític farsant que ha viscut enganyant al poble, hi ha no sé quants títols i condecoracions, guanyats per medi

—I de què els hi deu doncs?
 —Secret de confessió.
 —Secret d'orgues. Si sé de què se li deuen pot-ser pagaré, sinó, de cap manera.
 —Mira noi, el teu pare tenia una protegida, la estimava molt, amb castedat, però per a evitar els mals pensaments de la teva mare...
 —Entesos. Veurà, vingui. Li preguntarem an ell.

—Pare!
 —Què?
 —Tenia maturranga?
 —Sí.
 —Mossèn Climent li deixava diners?
 —Sí.
 —Seixanta mil duros?
 —Sí.
 —Dormi tranquil.

Mossèn Climent va cobrar, el senyor se va morir i el clergue anà a la presidència del dol com a director espiritual; com a pastor d'animes, com a guia del Paradís.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 4 AL 10 DE GENER DE 1918

Per terra

Al front occidental, no hi ha hagut cap operació d'importància. Només cal fer esment d'un violent atacat local dels alemanys en una part del sector de Cambrai, atac que ha fracassat, i d'alguns cops de mà per una i altra banda, especialment un dels francesos al sector est, durant el qual han estat fets uns 180 presoners alemanys, apoderant-se a més a més, els francesos, de nombrosos llençamines i ametralladores.

Al front oriental, continua l'armistici; però les negociacions de pau semblen anar per mal camí.

Al front italià, cap acció important d'infanteria. Els austríacs no han tingut coratge per a contra-atacar als francesos que s'apoderaren del mont Tomba.

Al front de Macedònia, cap fet important, fora del canoneig violent a estones en certs sectors.

Al front de Palestina els anglesos han avançat alguns quilòmetres més.

Per mar

Un contra-torpeder anglès ha estat torpedejat al Mediterrani, enfonsant-se. Deu tripulants s'han ofegat.

Un vaixell hospital anglès ha estat torpedejat pels pirates.

Per l'aire

Gran activitat aèria. Esquadretes d'avions francesos han bombardejat les fàbriques i els llocs d'importància militar de nombroses ciutats alemanyes, entre elles Ludwigshaven, Friburgh i Neubrisach.

REPICS
DIMARTS, a la tarde, el senyor Bisbe va administrar el sagrament de la Confirmació a una colla de senyorettes franceses.

En els temps que correm, ve't-aquí que aqueix sagrament, podria tenir diferents, graduacions ben remarcables.

Confirmar a unes noies franceses, fora cosa ben distinta segons qui ho exercís.

Si el doctor Reig és germanòfil, s'hi devia abonar al confirmar-les; però estem segurs que, de haver-se'n cuidat el Bisbe de Tarragona, López Peláez, tan francòfil, en comptes de una bofetadeta, hauria sigut una carícia.

Llegeixo:

«En principio, está acordado votar para la presidencia de la Comisión de cultura a don Emiliano Iglesias».

Molt ben fet.

Es lo que deu dir l'interessat, tot engreit:
 —Aquí no hay más cultura que la mía...
 qué lechel

Afortunadamente la noticia no resultó cierta. La Cultura ha restat incòlume.

Pel districte de Mataró es presenta candidat un capellà de regiment.

Diuen que és molt lliberal, socialista i bona persona, però fem vots per a que surti derrotat.

No per res, sinó pel mal precedent que'l fet sentaria.

Avui és un capellà de regiment el que vol anar a les Corts...?

Demà pot-ser seria un regiment de capellans.

An En Martí i Ventosa li ha sigut concedida la creu de comandador de Isabel la Católica.

Ara si que, al arribar la primera votació perillosa, els regionalistes del Municipi podran dir-li:

—¡Comendador, que nos pierdes!

S'ha dit que els radicals posen en candidatura per a diputat per Barcelona a don Angel Guimerà.

En Lerroix totes se les pensa per a agafar peix.

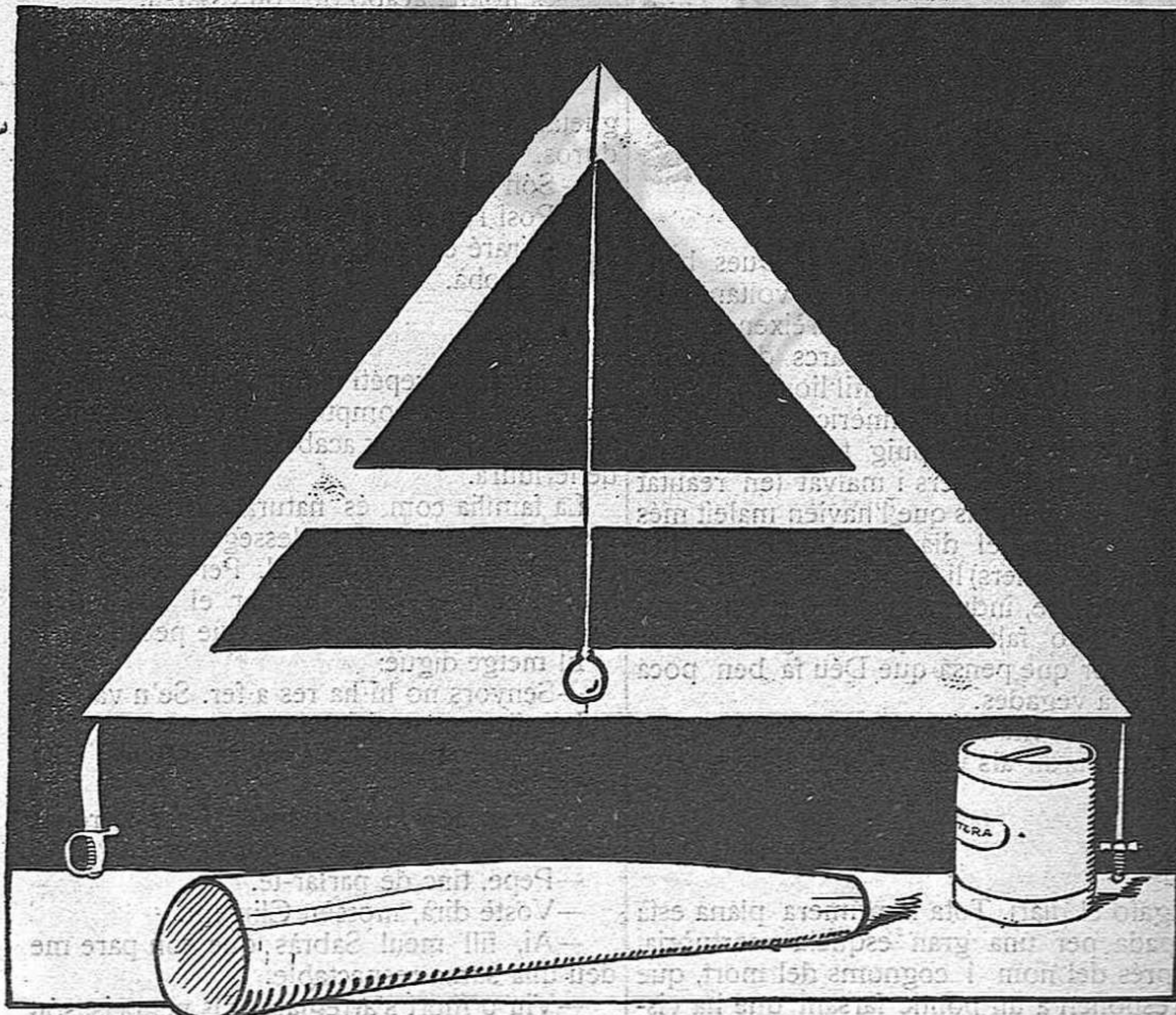
En Guimerà radical?—se preguntaran molts. D'esser veritat la noticia, aqueix serà l'únic angel del partit.

La pau russa

El rus. — No tinguis tants alegrois. Pensa que no's pot dir blat, que no sigui al sac... i encara ben lligat.

Coses que han passat de moda

El nivell, com símbol de igualtat

La crisi del carbó continua al punt de dalt. Davant de una carboneria, l'amo de la qual no volia vendre carbó als veïns pobres i, en canvi, en venia d'amagat a certs parroquians que s'avenien a pendre'l a preus exorbitants, vàrem veure-hi una munió de dones en actitud enèrgica, tumultuosa, revolucionària.

Al presenciar el magnífic espectacle, el cor se'ns va aixemplant.

I sense vulguer ens va pujar del cor als llavis una frase feta:

«No tot està podrit a Dinamarca».

Firmat per don Josep Rocha, Alcalde aleshores de Barcelona; rebérem en son dia un comunicat anunciant-nos que foren entregades a les víctimes civils dels successos d'Agost els donatius que figuraven en las Llistes de LA CAMPANA DE GRACIA.

Agraim l'atenció del senyor Rocha i publiquem gustosos la noticia per a satisfacció dels generosos donants.

Resten ajornades fins a darrers de febrer les eleccions de Diputats a Cortis.

Aqueix ajornament, segons el Govern, és degut a la cruessa de la temperatura. El ministre de les tupinades creu que amb el fret el bon elector no's mouria de casa.

Això sembla, a primera vista, que sigui una desconfiança en la cuadrilla.

Sembla que vulgui dir: el termòmetre marca molt baix, però el còs electoral està més fret que el glaç, encara.

Per lo que toca al còs ministerial, no'n tenim pas cap mena de dubte.

El dia dels Reis va haver-hi gran recepció carlista en el palau del duc Solferino.

Diu que era plé. Naturalment; encara que no més hi fós ell, ja ho devia ésser de plé.

A punt de tancar.

A Vilabagassa hi havia un vicari que tenia el vici de llevar-se tard.

Un dia el rector en persona va anar a treure'l d'entre els llençols.

—Home, home!... Com és que a les vuit encara no és de peus a terra?

—Jo li diré—respongué el vicari.—Cada dia sostenen dintre mi una lluita terrible la meua peresa i la meua diligència...

—Sí, i vostè què?

—Ah, jo sóc neutral... Contemplo la lluita afegeut al llit i deixo fer.

Un pagès estava donant un fart de llenya a la seva dona.

Els veïns del matrimoni desavingut varen córrer a cercar el rector per a que descompartís als furiosos cónyuges.

Al arribar i veure que la pallicia encara durava, el mossèn digué:

—Deixeu-los; lo que Nostre Senyor uneix, no deu l'home separar-ho.

Diàleg entre un pare confessor i un penitent.

—Fill meu, els que no tenen crecencies van de dret al Infern.

—Jo ja en tinc de crecencies.

—Ah, sí?... Aixís m'agrada. Què creus, fill meu, què creus?

—Crec que vostè és un murriet que intenta ensarronar-me.